

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1869/2020
14.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сремској Митровици, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Новом Саду, ради накнаде нематеријалне штете изазване повредом права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 134/2019 од 13.11.2019. године, у седници већа одржаној 14.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 134/2019 од 13.11.2019. године – дела којим је одлучено о трошковима парничног поступка.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 134/2019 од 13.11.2019. године- дела којим је одлучено о трошковима парничног поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици Прр 183/19 од 11.06.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења – неимовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати износ од 300 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке је одбијен као неоснован део тужбеног захтева преко досуђених 300 евра до тражених 3.000 евра са припадајућом каматом, а ставом трећим изреке је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 59.400,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Виши суд у Сремској Митровици је, пресудом Гжрр 134/2019 од 13.11.2019. године, ставом првим изреке делимично усвојио и делимично одбио жалбу тужиоца, док је жалбу тужене усвојио и првостепену пресуду преиначио у побијеном

усвајајућем – обавезујућем делу одлуке о главној ствари (став 1. изреке) и у побијеном одбијајућем делу одлуке о главној ствари (став 2. изреке), тако што је досуђени износ од 300 евра повисио на износ од 900 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском затезном каматом почев од првостепеног пресуђења па до коначне исплате, док је у преосталом делу одбио захтев тужиоца као неоснован и у побијеном обавезујућем делу одлуке о трошковима парничног поступка (став 3. изреке) тако што је досуђени износ трошкова парничног поступка снизио на износ од 23.400,00 динара са припадајућом законском затезном каматом а са вишком захтев тужиоца је одбио као неоснован. Ставом другим изреке је обавезао тужену да тужиоцу исплати износ од 4.320,00 динара на име трошкова жалбеног поступка, а ставом трећим изреке је одбио захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Против наведене другостепене пресуде – дела којим је одлучено о трошковима парничног поступка, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП, ради усаглашавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања у општем интересу или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца. Побијено решење не одступа од става судске праксе да се право на накнаду трошкова насталих у једном поступку (поступку за заштиту права на суђење у разумном року) поступку за заштиту права на суђење у разумном року, не може остваривати у другом поступку (поступку за новчано обештећење или накнаду материјалне штете настале повредом права на суђење у разумном року). Осим тога, тужиочево право на накнаду трошкова поступка за заштиту права на суђење у разумном року – адвокатске награде за састав приговора ради убрзања поступка, није ускраћено, јер је правноснажним решењем Привредног суда у Сремској Митровици Р4 Ст. 86/2018 од 01.06.2018. године одбијен захтев за накнаду трошкова поступка за састав тог поднеска.

Из наведених разлога је одучено као у правом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, у смислу чл. 403. став 3. ЗПП, меродавна је вредност предмета спора побијеног дела. Према чл. 28. ЗПП, ако је за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, док се трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев. Тужиочевом ревизијом побија се само одлука о трошковима поступка која је, имајући изложено у виду, недозвољена јер трошкове поступка чине споредни захтеви.

У поступку по ревизији против одлуке о трошковима поступка не примењује се одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек

дозвољена када је другостепени суд преиначио другостепену пресуду и одлучио о захтевима странака.

На основу одредбе члана 413. ЗПП је одлучено као у ставу другом изреке.

Одлука о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1. и 165. став 1. ЗПП. Тужилац није успео у поступку по ревизији и зато нема право за накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић